

Електронний журнал «Державне управління: удосконалення та розвиток» включено до переліку наукових фахових видань України з державного управління (Категорія «Б», Наказ Міністерства освіти і науки України № 1643 від 28.12.2019).

Спеціальність – 281.

Державне управління: удосконалення та розвиток. 2025. № 7.

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2156.2025.7.3>

УДК 351.74+342.95

А. Л. Помаза-Пономаренко,

д. держ. упр., старший дослідник, завідувач науково-дослідної лабораторії з дослідження проблем управління у сфері цивільного захисту,

Національний університет цивільного захисту України

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5666-9350>

С. О. Шевченко,

д. держ. упр., професор, професор кафедри управління та адміністрування, Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0079-3069>

Д. В. Тарадуда,

к. техн. н., доцент, доцент кафедри ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій інституту післядипломної освіти,

Львівський державний університет безпеки життєдіяльності

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9167-0058>

**ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ В
ІНФОРМАЦІЙНІЙ СФЕРІ В УКРАЇНІ: ЦЕНТРАЛЬНИЙ І
РЕГІОНАЛЬНИЙ РІВЕНЬ**

*A. Pomaza-Ponomarenko,
Doctor of Sciences in Public Administration, Senior Researcher, Head of the
Scientific Department for State Security Problems of Research Centre,
National University of Civil Protection of Ukraine*

*S. Shevchenko,
Doctor of Science in Public Administration, Professor, Professor of the
Department of Management and Administration,
Dnipropetrovsk State University of Internal Affairs*

*D. Taraduda,
PhD in Technical Science, Associate professor, Associate Professor of the
Department of Emergency Situations Elimination, Institute of Postgraduate
Education, Lviv State University of Life Safety*

FEATURES OF IMPLEMENTATION OF STATE POLICY IN THE INFORMATION SPHERE IN UKRAINE: CENTRAL AND REGIONAL LEVELS

Систематизовано концептуальні підходи, в межах яких відбувається реалізація державної інформаційної політики. Ці підходи передбачають розвиток мережевого врядування, стратегічного планування, між секторальної взаємодії, а також раціональну децентралізацію та цифровізації. Визначено багаторівневу структуру системи державної інформаційної політики, а також її методичне підґрунтя.

З'ясовано, що державна інформаційна політика в Україні на центральному та регіональному рівнях управління має значний потенціал до унеможливлення вияву ризиків і загроз інформаційній безпеці. При цьому обґрунтовано, що її ефективність залежить від налагодження ефективної взаємодії, адаптації стратегій до місцевих потреб та розвитку цифрових компетенцій. В умовах повномасштабної збройної агресії та інформаційно-гібридної війни рф проблема координації між центром і регіонами в Україні стає питанням номер один у сфері національної безпеки.

Із застосуванням селективного й інституційного підходів оцінено сучасний стан реалізації державної регіональної політики в Україні з позиції виокремлення особливостей вияву такої політики на центральному та регіональному рівнях. Оцінювання здійснено за такими критеріями, як стратегічне планування, інституційна спроможність, фінансування, ІТ-інфраструктура, кібербезпека та комунікаційна політика. За результатами проведеного аналізу складено теплокарту умовного оцінювання особливостей реалізації державної інформаційної політики в Україні. Виявлено, що на регіональному рівні стан функціонування державної інфополітики відзначається більш низькими показниками, зокрема, за критеріями стан формування інституційної спроможності, кадрової політики, а також упровадження регіональних інформаційних стратегій. Центральний рівень, на якому відбувається формування та реалізація державної інформаційної політики, охарактеризовано здебільшого, як середній (за такими показниками, як фінансування, стратегування, кадровий потенціал та ін.). Доведено, що підвищувати результативність реалізації державної інформаційної політики в Україні потрібно одночасно на обох рівнях управління. На цій підставі надано низку рекомендації, насамперед, інституційного характеру.

Conceptual approaches within which the implementation of state information policy is carried out are systematized. These approaches provide for the development of network governance, strategic planning, inter-sectoral interaction, as well as rational decentralization and digitalization. The multi-level structure of the state information policy system, as well as its methodological basis, is determined.

It is found that state information policy in Ukraine at the central and regional levels of management has significant potential to prevent the emergence of risks and threats to information security. At the same time, it is substantiated that its effectiveness depends on establishing effective interaction, adapting strategies to local needs and developing digital competencies. In conditions of full-scale armed aggression and information-hybrid war of the Russian Federation, the problem of

coordination between the center and regions in Ukraine is becoming the number one issue in the field of national security.

Using selective and institutional approaches, the current state of implementation of state regional policy in Ukraine was assessed from the standpoint of identifying the features of the manifestation of such policy at the central and regional levels. The assessment was carried out according to such criteria as strategic planning, institutional capacity, financing, IT infrastructure, cybersecurity and communication policy. Based on the results of the analysis, a heat map of conditional assessment of the features of the implementation of state information policy in Ukraine was compiled. It was found that at the regional level, the state of functioning of state information policy is marked by lower indicators, in particular, according to the criteria of the state of formation of institutional capacity, personnel policy, as well as the implementation of regional information strategies. The central level, at which the formation and implementation of state information policy takes place, is characterized mostly as average (according to such indicators as financing, strategizing, personnel potential, etc.). It is proven that improving the effectiveness of the implementation of state information policy in Ukraine is necessary simultaneously at both levels of government. On this basis, a number of recommendations, primarily of an institutional nature, are provided.

Ключові слова: *публічне управління, трансформація системи публічного управління, інституційна спроможність, державна інформаційна політика, комунікаційна політика, інформаційна безпека, регіони, децентралізація, правова й інформаційна культура, політичні еліти, інформаційний простір, цифровізації, кібербезпека.*

Keywords: *public administration, transformation of the public administration system, institutional capacity, state information policy, communication policy, information security, regions, decentralization, legal and information culture, political elites, information space, digitalization, cybersecurity.*

Постановка проблеми. Протягом тривалого часу, починаючи від моменту проголошення незалежності України, її державна політика у сфері

інформаційної безпеки залишалася поза фокусом органів державної влади, незважаючи на системну трансформацію їхньої системи. Власне, інституційна спроможність у сфері інформаційної безпеки не відзначається високим рівнем. Не сприяє цьому й те, що в 17-й статті Конституції України 1996 року [5] інформаційна безпека згадується як один із фундаментальних обов'язків держави. Реальний вплив цієї норми на практику є мінімальним. Її включення до конституційного документа мало радше декларативний характер, оскільки подібні положення були притаманні іншими підзаконними актами. Тодішнє суспільство, як і політичні еліти, часто недооцінювали значення цього питання, що було зумовлено як суб'єктивними, так і об'єктивними чинниками. Держава-агресор влучно скористалась такою декларативністю норм Основного Закону України та бездіяльністю її органів влади на центральному рівні, як результат, у східних і південних регіонах України було створено сприятливе підґрунтя для дестабілізації суспільства, налаштування його в проросійський бік. Цього не було б також якби органи регіональної влади активніше протистояли зовнішньому інформаційному впливу РФ. Усе визначає актуальність обраної проблематики дослідження, що передбачає визначення напрямків реалізації державної інформаційної політики в Україні за сучасних умов.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемам державного регулювання та політики у сфері інформаційної безпеки в умовах війни присвятили наукові розвідки вчені С. Белай, А. Бойко, В. Бондаренко, О. Бондаренко, Л. Воронова, Ю. Горбань, І. Гриценко, М. Дмитренко, О. Довгань, В. Кривошеїн, О. Крюков, Ф. Медвідь, А. Пишна, Я. Михальський, О. Черевко, Г. Ситник, Д. Смотрич, Т. Француз-Яковець, І. Шинкаренко, І. Залєвська, Г. Удренас, Л. Мазуренко та ін. [1; 2; 3; 6]. Незважаючи на значну кількість досліджень, присвячених управлінським аспектам у сфері інформаційної безпеки, можемо зазначити, що потребують комплексного дослідження та вирішення питання, пов'язані з удосконаленням державної інформаційної політики України, зокрема, з позиції рівневості реалізації такої

політики.

Постановка завдання. Мета статті полягає в дослідженні та визначенні особливостей реалізації державної політики в інформаційній сфері в Україні на центральному та регіональному рівні управління.

Виклад основного матеріалу. Серед суб'єктивних причин неналежної реалізації державної інформаційної політики можна виділити низький рівень освіти громадян і публічних службовців, а також обмежений світогляд вищого керівництва держави. До об'єктивних причин можемо зарахувати особливості перехідного періоду розбудови української державності. Україна щойно здобула незалежність, але залишалася під впливом радянської спадщини, що проявлялося у питаннях ідеології та стратегічного планування. У перші десятиліття після проголошення незалежності країна зосередилася на перерозподілі ресурсів, які дісталися від СРСР, тоді як формування власної ідеології було хаотичним і неорганізованим. Крім того, низький рівень інформаційної та правової культури українського суспільства значно ускладнював розуміння змісту та важливості інформаційної безпеки. Про це слушно зауважував учений О. Кривошеїн [6, с. 212]. За часів функціонування СРСР домінування комуністичної ідеології та «залізної завіси» унеможливлювало усвідомлення питань захисту інформаційного простору серед широких мас. У результаті не виникало суспільного запиту до влади щодо створення відповідної державної інформаційної політики. Проте після розпаду Радянського Союзу ситуація змінилася кардинально. Цензурні бар'єри значною мірою зникли, а громадяни отримали доступ до інформації, яка часто мала недостовірний характер. У цей період спостерігався високий рівень довіри населення до засобів масової інформації, що значною мірою походив з радянських традицій сприйняття офіційних джерел.

Яскравим свідченням низького рівня суспільної культури у сфері інформаційної безпеки стала популярність телевізійних програм Кашпіровського, Чумака та інших так званих «цілителів». Це явище демонструє незрілість українського суспільства того часу, включаючи

політичну еліту, у вирішенні завдань захисту інформаційного простору. Додатковою перешкодою для розвитку політики інформаційної безпеки було недостатнє фінансування.

Економічна криза, яка охопила країну після здобуття незалежності, значно обмежила ресурси для вирішення цієї проблеми. Лише на початку 2000-х років почалися відчутні зрушення на теренах України. Саме тоді її політична еліта поступово приступила до формування фундаменту державної ідеології, чому сприяла, зокрема, загальновідома теза Леоніда Кучми «Україна – не Росія».

Державна інформаційна політика є невід'ємною складовою сучасного публічного управління, яка забезпечує стабільність, прозорість та ефективність функціонування держави в умовах цифровізації, децентралізації, вияву гібридних загроз і зростання значення інформаційного простору. В Україні, в контексті євроінтеграції та воєнного конфлікту, інформаційна політика набуває особливої ваги як інструмент державної безпеки, політичної стабільності та соціального діалогу [3].

Аналіз наукових напрацювань [2] дозволяє стверджувати, що реалізація державної інформаційної політики спирається на концептуальні підходи до публічного управління, а саме:

- мережеве врядування;
- стратегічне планування;
- міжсекторальну взаємодію;
- раціональну децентралізацію та цифровізацію тощо.

Дана теза висловлена з огляду на те, що державна інформаційна політика розглядається як система цілеспрямованих дій органів публічної влади, спрямованих на формування, регулювання та захист інформаційного середовища (простору), забезпечення свободи слова, доступу до інформації, розвитку інформаційної інфраструктури та комунікацій. Як відомо, у теоретичному вимірі вона інтегрує концепти інформаційного суспільства (Д. Белла), мережевого врядування (М. Кастельса), електронної демократії,

публічної відкритості та інформаційної безпеки. При цьому суттєвою ознакою державної інформаційної політики за сучасних умов є її багаторівнева структура, що передбачає таке: поряд із загальнонаціональним рівнем, важливу роль відіграє регіональний та центральний виміри, де формується безпосередній інформаційний контекст для громадян [Моно_Kp].

У центрі уваги теоретиків і практиків публічного управління перебуває забезпечення прав громадян на інформацію, захист інформаційного простору, розвиток державних комунікацій та інші аспекти. Відтак, до ключових методів аналізу особливостей реалізації державної інформаційної політики можуть бути віднесені такі, як інституціональний аналіз, порівняльне правознавство, методи системного підходу та контент-аналіз нормативних документів.

Правову основу реалізації державної інформаційної політики України формують такі документи:

- Закон України «Про інформацію» (1992 р., з пізнішими змінами), який визначає правові засади інформаційних відносин;
- Закон України «Про доступ до публічної інформації» (2011 р.), що забезпечує відкритість державної влади;
- Доктрина інформаційної безпеки України (2017 р.), яка окреслює загрози і шляхи їх нейтралізації;
- Стратегія розвитку цифрової економіки та суспільства в Україні [5].

Ці документи закладають інституційний базис взаємодії центральної та регіональної влади в інформаційній сфері, але непоодинокими є випадки, коли ці документи не містять визначення механізмів ефективної реалізації державної інформаційної політики на місцях.

Щодо центрального рівня реалізації державної інформаційної політики, то він забезпечується такими інституціями:

- Кабінет Міністрів України, що затверджує загальні стратегії та державні цільові програми;
- Міністерство цифрової трансформації України, яке координує цифрову політику та розвиток е-урядування;

- РНБО, яка формує основи інформаційної безпеки;
- Держспецзв'язку, що відповідає за технічну захищеність інформації.
- Центральні органи часто мають значні повноваження, проте реалізація їхніх рішень залежить від ефективності взаємодії з регіональними структурами [4; 5].

На регіональному рівні реалізація державної інформаційної політики відбувається в межах низки викликів, а саме:

- недостатня інституційна спроможність місцевих органів влади реалізовувати державну політику у сфері інформації [1];
- фрагментарність регіональних програм, відсутність цілісних інформаційних стратегій;
- низький рівень IT-інфраструктури в окремих регіонах;
- нестача кваліфікованих кадрів у сфері інформаційного менеджменту.

Водночас деякі області (Київська, Дніпропетровська, Львівська) демонструють позитивні приклади формування локальних стратегій цифрового розвитку, що інтегруються з національними ініціативами [7].

У продовження можемо відзначити основну проблему взаємодії «центр-регіон» і ключовий виклик координації дій у межах означеної форми взаємодії – це слабка вертикальна інтеграція між центральним та регіональним рівнями. Це, у свою чергу, призводить до такого:

- 1) дублювання функцій органів державної влади або часткового невиконання чи повністю неналежного виконання управлінських рішень у сфері інформаційної безпеки;
- 2) недостатньої адаптації державної політики до місцевих потреб, де власне й відбувається артикуляція й агрегація інтересів громадян;
- 3) втрати ефективності публічного управління інформаційною безпекою в кризових ситуаціях та ін.

Для вирішення ситуації, що склалася, необхідна децентралізація державної інформаційної політики шляхом делегування частини повноважень регіонам з одночасним посиленням контролю за їх виконанням.

У цьому контексті можемо визначити такі рекомендації щодо підвищення ефективності реалізації державної інформаційної політики в Україні на центральному та регіональному рівнях:

1. Розробка дієвих регіональних стратегій у сфері інформаційної політики, які мають відповідати місцевим потребам та інтегрувалися з національними планами.

2. Зміцнення інституційної спроможності регіональних органів через навчання кадрів, фінансування цифрової інфраструктури.

3. Створення єдиної платформи моніторингу й оцінки результатів реалізації державної інформаційної політики.

4. Активне залучення громадськості та медіа до процесів інформаційної політики на місцевому рівні.

Розвиток інформаційного суспільства ставить перед публічною владою нові завдання, пов'язані з формуванням, реалізацією та вдосконаленням державної інформаційної політики як невід'ємної складової сучасного публічного управління. В умовах інформаційно-гібридної війни, цифровізації публічних сервісів та зростаючої ролі інформації в економіці і безпеці, інформаційна політика набуває статусу ключового інструменту як для національного суверенітету, так і для забезпечення прав громадян [4; 8].

Водночас, існуючі підходи до реалізації державної інформаційної політики в Україні залишаються фрагментарними, нерівномірно впровадженими на регіональному рівні та часто не відповідають сучасним викликам. Це зумовлює необхідність комплексного переосмислення її цілей, інструментів і механізмів взаємодії між центральними та регіональними органами влади.

На рис. 1 представлена інформація щодо оцінювання сучасного стану реалізації державної інформаційної політики в Україні. На теплокарті зображено умовну оцінку реалізації державної інформаційної політики в Україні. Шкала оцінювання: 1 – дуже низький; 2 – низький; 3 – середній; 4 – високий; 5 – дуже високий. Дані є імітаційними та можуть бути використані

для аналітичного моделювання.

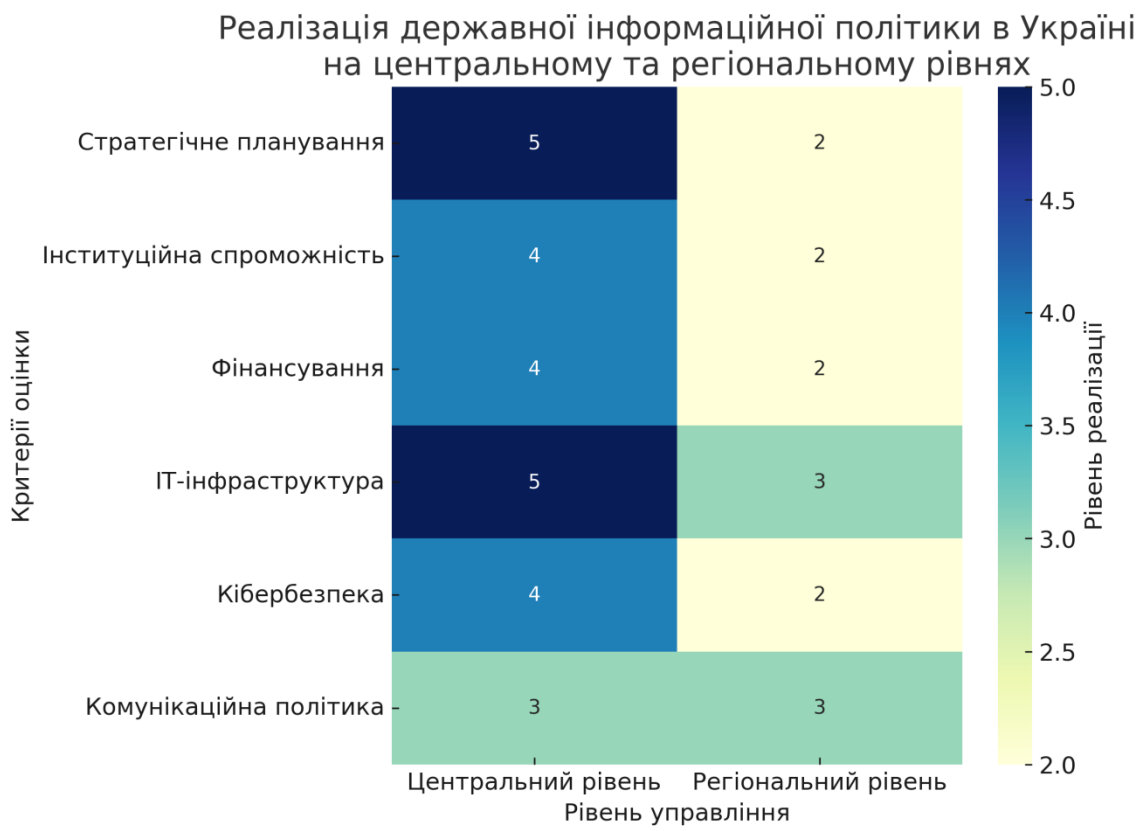

Рис. 1. Теплокарта оцінювання сучасного стану реалізації державної інформаційної політики в Україні на центральному та регіональному рівнях у 2024 р.

Джерело: авторська розробка.

Розглянемо більш детально особливості реалізації державної інформаційної політики в Україні за кожним критерієм окремо:

1. Стратегічне планування.

1.1. Стан реалізації державної інформаційної політики на центральному рівні було оцінено у 5 балів, тому що така політика в інформаційній сфері чітко структурована, присутні стратегічні документи – Доктрина інформаційної безпеки, Стратегія цифрової трансформації тощо.

1.2. Регіональний рівень відзначається доволі низькими показниками реалізації державної інформаційної політики, яку оцінено у 2 бали, оскільки встановлено, що на рівні громад та областей бракує локальних стратегій.

Непоодинокими є випадки, коли відсутні чіткі цілі, індикатори та моніторингові механізми забезпечення інформаційної безпеки на рівні територій і громад.

Загальна інтерпретація стану вияву цього критерію: спостерігається стратегічний розрив між центром і регіонами. Потрібна адаптація державної політики до регіонального контексту.

2. Інституційна спроможність.

2.1. Центральний рівень реалізації державної інформаційної політики охарактеризовано, як високий, тобто у 4 бали. Даний висновок зроблено з огляду на те, що функціонують профільні міністерства та агенції, наприклад, Мінцифра, Держспецзв'язку, РНБО. Крім того, на центральному рівні наявний кадровий і ресурсний потенціал.

2.2. Стан реалізації державної інфополітики на регіональному рівні оцінено у 2 бали, тобто як низький. На місцях не створені або слабо діють підрозділи, що опікуються питаннями комплексної реалізації державної інформаційною політикою. Недостатньо компетентних кадрів.

Загальна інтерпретація стану вияву цього критерію: децентралізація політики відбувається повільно, бракує вертикальної інтеграції.

3. Фінансування.

3.1. Центральний рівень реалізації державної інфополітики оцінено як високий (4 бали). На підтвердження можемо вказати на той факт, що забезпечено фінансування ключових національних програм («Дія», хмарні сервіси, кібербезпека тощо).

3.2. Регіональний рівень реалізації державної інформаційної політики знову охарактеризовано, як низький (2 бали). Причиною для висловлення даної тези є обмежені бюджети, відсутність цільових регіональних програм, залежність від централізованих субвенцій.

Загальна інтерпретація стану вияву цього критерію: існує суттєва диспропорція у фінансовій підтримці центрального та регіонального рівнів.

4. IT-інфраструктура.

4.1. Стан реалізації державної інформаційної політики на центральному рівні оцінено, як дуже високий (5 балів). Так, на рівні міністерств і центральних органів виконавчої влади реалізовано електронний документообіг, хмарні платформи, е-послуги.

4.2. За цим критерієм стан реалізації державної інформаційної політики на регіональному рівні охарактеризовано, як середній (у 3 бали). Так, у містах відбувається часткове впровадження проектів щодо покращення ІТ-інфраструктури, але в сільських громадах спостерігається слабка цифрова інфраструктура (зокрема, має місце низьке покриття інтернетом, застаріле обладнання).

Загальна інтерпретація стану вияву цього критерію: необхідна державна програма з подолання «цифрового розриву» між регіонами.

5. Кібербезпека.

5.1. Стан реалізації державної інформаційної політики на центральному рівні охарактеризовано, як високий (4 бали). Підставою для висловлення такої позиції є функціонуюча система кіберзахисту, що включає центри реагування, а також розроблена національна стратегія тощо.

5.2. На регіональному рівні державна інформаційна політика має нижчі показники (2 бали). Так, у більшості органів місцевого самоврядування відсутня базова підготовка до кіберінцидентів, не застосовуються засоби захисту інформації.

Загальна інтерпретація стану вияву цього критерію: наявний високий ризик регіональної уразливості регіонів і громад до кібератак.

6. Комунікаційна політика.

6.1. За цим критерієм стан реалізації державної інформаційної політики на центральному рівні оцінено в 3 бали. Даний висновок зроблено з огляду на наявні канали комунікації (портали, платформи, публічна звітність тощо в Україні), що, на жаль, не завжди ефективні для залучення громадськості.

6.2. Стан реалізації державної інформаційної політики на регіональному рівні також охарактеризовано, як середній (3 бали). У довоєнний період

комунікація місцевої влади з громадянами часто обмежувалася соцмережами й офіційними сайтами, без активного зворотного зв'язку. Проте ситуація кардинально змінилась через повномасштабну збройну агресію РФ, її дії спрямовані на дестабілізацію діяльності органів влади України та збільшення серед її населення апатичних та інших негативних настроїв.

Загальна інтерпретація стану вияву цього критерію: існує потреба у створенні якісної комунікаційної стратегії з акцентом на двосторонню взаємодію центральних і регіональних органів влади у сфері гарантування інформаційної безпеки.

Таким чином, можемо вказати як на сильні сторони реалізації державної інфополітики в Україні на центральному рівні (стратегічне планування, технологічну інфраструктуру, фінансування), так і на відмінні ознаки реалізації такої політики на регіональному рівні. Серед них виокремлюємо нестачу ресурсів, низьку кадрову спроможність, відсутність стратегій і захисту від кіберзагроз регіонів і громад. Зважаючи на це, набувають актуальності такі публічно-управлінські заходи, як посилення інституційної спроможності регіональної інформаційної системи, упровадження єдиної платформи координації «центр-регіон», навчання ІТ-кадрів у громадах, а також формування регіональних інформаційних стратегій.

Висновки. На підставі проведеного аналізу наукових напрацювань і чинної правової бази України у сфері реалізації державної інформаційної політики можемо зробити такі висновки:

1. Державна інформаційна політика в Україні на центральному та регіональному рівнях має значний потенціал до унеможливлення вияву ризиків і загроз інформаційній безпеці. Проте її ефективність залежить від налагодження системної взаємодії, адаптації стратегій до місцевих потреб та розвитку цифрових компетенцій. В умовах збройної агресії та інформаційно-гібридної війни РФ проблема координації між центром і регіонами стає питанням національної безпеки України.

2. Оцінено сучасний стан реалізації вітчизняної державної регіональної

політики на центральному та регіональному рівнях за такими критеріями: стратегічне планування; інституційна спроможність; фінансування; ІТ-інфраструктура; кібербезпека; комунікаційна політика. За результатами аналізу наведено теплокарту, що містить умовну оцінку особливостей реалізації державної інформаційної політики в Україні. Шкала оцінювання: від 1 (низький рівень) до 5 (високий рівень). Установлено, що на регіональному рівні стан функціонування державної інфополітики відзначається значним обсягом проблем, що стосуються формування інституційної спроможності, кадрової політики, а також розробки регіональних інформаційних стратегій. Щодо центрального рівня, на якому відбувається формування та реалізація державної інформаційної політики, то він охарактеризовано здебільшого, як середній. Доведено, що підвищувати результативність реалізації державної інфополітики в Україні потрібно одночасно на обох рівнях управління.

3. У цьому контексті надано рекомендації, насамперед, інституційного характеру, що передбачають розробку та дієве впровадження регіональних стратегій у сфері інформаційної безпеки, створення єдиної платформи моніторингу й оцінки результатів реалізації державної інформаційної політики, зміцнення інституційної спроможності регіональних органів через навчання кадрів, фінансування цифрової інфраструктури, активізацію політико-управлінських еліт у сфері забезпечення інформаційної безпеки на всіх рівнях управління тощо.

Література

1. Бойко А. Особливості реалізації інформаційної політики на місцевому рівні // Регіональна політика. 2020. № 4. С. 63–70.
2. Воронова Л. Державна інформаційна політика: сучасні підходи до формування // Інформаційне суспільство. 2021. № 2. С. 34–42.
3. Гриценко І. Інформаційна політика в Україні: стратегічні орієнтири та виклики // Державне управління: теорія та практика. 2022. № 3. С. 15–21.
4. Домбровська С.М., Помаза-Пономаренко А.Л., Крюков О.І.,

Порока С.Г. Інформаційні загрози та комунікативна інфраструктура в державному секторі : монографія. Харків: НУЦЗУ, 2024. 244 с.

5. Законодавство України // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/> (дата звернення 14.07.2025).

6. Кривошеїн В. Девелопменталізм та системний підхід до аналізу макрополітичних процесів // Вісник національного університету «Юридична академія України ім. Ярослава Мудрого». 2016. № 3 (30). С. 210–214.

7. Моніторинг цифрового розвитку регіонів України: аналітичний звіт // Мінцифри. 2023. URL: <https://thedigital.gov.ua/storage/uploads/files/page/community/reports/%D0%86%D0%9D%D0%94%D0%95%D0%9A%D0%A1%202024%202%201.pdf> (дата звернення 14.07.2025).

8. Pomaza-Ponomarenko A., Hren L., Durman O., Bondarchuk N., Vorobets V.. Management mechanisms in the context of digitalization of all spheres of society // Revista San Gregorio. SPECIAL EDITION-2020. Núm. 42. URL: <http://revista.sangregorio.edu.ec/index.php/REVISTASANGREGORIO/issue/view/RSAN42/showToc>. (дата звернення 14.07.2025).

References

1. Boyko, A. (2020), “Peculiarities of implementing information policy at the local level”, *Rehional'na polityka*, vol.4, pp. 63–70.

2. Voronova, L. (2021), “State information policy: modern approaches to formation”, *Informatsiyne suspil'stvo*, vol. 2, pp. 34–42.

3. Hrytsenko, I. (2022), “Information policy in Ukraine: strategic guidelines and challenges”, *Derzhavne upravlinnya: teoriya ta praktyka*, vol. 3, pp. 15–21.

4. Dombrovska, S.M., Pomaza-Ponomarenko, A.L., Kryukov, O.I. and Poroka, S.G. (2024), *Informatsiyni zahrozy ta komunikatyvna infrastruktura v derzhavnomu sektori* [Information threats and communication infrastructure in the public sector], NUCZU, Kharkiv, Ukraine.

5. Official website of the Verkhovna Rada of Ukraine (2024), “Legislation of

Ukraine”, available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/> (Accessed 14 July 2025).

6. Kryvoshein, V. (2016), “Developmentalism and a systematic approach to the analysis of macropolitical processes”, *Visnyk natsional'noho universytetu “Yurydychna akademiya Ukrayiny im. Yaroslava Mudroho”*, vol . 3 (30), pp. 210–214.

7. Official website of the Ministry of Digital (2023), “Monitoring the digital development of regions of Ukraine: analytical report”, available at: <https://thedigital.gov.ua/storage/uploads/files/page/community/reports/%D0%86%D0%9D%D0%94%D0%95%D0%9A%D0%A1%202024%202%201.pdf> (Accessed 14 July 2025).

8. Pomaza-Ponomarenko A., Hren L., Durman O., Bondarchuk N. and Vorobets V. (2020), “Management mechanisms in the context of digitalization of all spheres of society”, *Revista San Gregorio, SPECIAL EDITION*, vol. 42, available at: <http://revista.sangregorio.edu.ec/index.php/REVISTASANGREGORIO/issue/view/RSAN42/showToc>. (Accessed 14 July 2025).

Стаття надійшла до редакції 14.07.2025 р.